

ENTRE 8 I 16 MILIONS DE DÒLARS ES GASTARAN ELS AMERICANS EL 1991 PER ATENDRE ELS AFECTATS PER LA MALALTIA

L'obsessió americana per la sida

Als Estats Units la sida és molt més que una malaltia. És la malaltia per excel·lència. Publicitat, televisió, premsa, exèrcit, companyies d'assegurances i, fins i tot, els innocents paquets de cereals s'encarreguen de recordar-ho a tothora. L'obsessió per la malaltia, d'altra banda, és comprensible, un milió i mig de persones són portadores del virus.

María José Díaz

Reduiu el vostre risc. No compartiu agulles ni xeringues, netegeu la vostra pell... ¿Què cal saber sobre la sida? Actituds a prendre quan un amic contrau la malaltia...».

Aquestes són —entre un miler— algunes de les recomanacions que acompanyen els solitaris cereals del desdèjuni americà mentre els seixanta canals de televisió bombardegen l'oïda amb saludables consells que suggereixen la forma de fer sexe segur (*safe sex*). Anar de compres, entrar en uns grans magatzems, passejar sobre l'asfalt amb olor a hamburguesa, aturar-se en una llibreria, implica, generalment, haver de desfer-se d'opuscles, tríptics, llibres i cartells que, gratuïtament, proporcionen informació sobre la sida.

Però, si amb aquesta informació no teniu prou, marqueu, a qualsevol hora del dia o la nit, un número de telèfon, que les tanques publicitàries

Nova York, un dels nuclis més afectats per la «pesta del segle XX».

s'encarregaran de recordar-vos; sempre hi ha algú, a l'altre costat de la línia calenta dispost a escoltar-vos.

Tota la informació presentada porta la marca de l'oficialitat, govern Bush, i una extensa introducció, amb la firma del metge general del Departament de Salut i Serveis Humans del govern dels Estats Units, que comença així: «Volem influir sobre el comportament dels adolescents i preadolescents per la seua vulnerabilitat quan descobreixen la seua pròpia sexualitat (heterosexual/homosexual) i la seua incursió en el món de les drogues. Els adolescents acostumen a considerar-se éssers immortals i són, precisament, els joves els que estan exposats a un gran risc. L'educació sobre la sida ha de començar a l'escola primària i a casa. Parlar i dialogar sobre aquest tema pot proporcionar als pares l'oportunitat d'influir sobre la pròpia moralitat i els paradigmes ètics dels seus fills».

Tots els pamflets, siga quin

Catàlegs informatius sobre la sida. Dalt, manifestació contra la discriminació per sida.

signa el seu destinatari, inclouen un apartat dedicat a la protecció individual, recomanant determinades pràctiques per a gaudir d'un sexe més saludable. «Trieu les activitats sexuals que no involucren l'entrada de sang (inclús menstrual), el semen o les secrecions vaginals per la boca, vagina o el recte».

—Useu condons. Si utilitzeu lubricants, han d'estar fets a base d'aigua, KY.

—Com que els preservatius poden eixir-se'n o trencar-se retireu-vos-en abans, és el més segur.

—L'ús de l'espermicida monoxinol, com el preservatiu, pot oferir-vos major protecció contra el virus.

—Useu únicament els vostres propis accessoris sexuals, desinfectant-los amb alcohol.

Capítol a part mereix l'atenció infantil, i com a mostra, un botó: «Els xiquets amb sida no presenten cap risc

a altres xiquets o adults, no es propaga el virus a través dels joguets, ni quan es toquen, juguen o es mosseguen».

Alguns dels catàlegs informatius destaquen les prevencions que s'han pres ja: «Els productes sanguinis contaminats, rebuts abans del 1985, van causar un reduït nombre de casos de sida. Avui dia, amb el text d'anticossos es poden descobrir senyals del virus. Per tant, la qualitat de la sang en els bancs és més segura que mai». No obstant això, el test no descobreix directament la sida i, a més, presenta una conseqüència implícita, la discriminació. Per exemple, hi ha companyies d'assegurances que rebutgen els aspirants a ser assegurats quan són seropositius (portadors del virus). L'exèrcit imposa el test als reclutes i els rebutja també si aquest són portadors. Aquesta discriminació és mostrada també en els llocs de treball i és cada dia més gran».

De totes les publicacions, n'hi ha

una especialment sorprenent adreçada als xiquets i editada per una federació de pares i amics de fills homosexuals. Les línies específiques d'aquesta revista assenyalen que «els gais viuen com els heterosexuals, treballen per a viure, van de compres, veuen televisió, voten i paguen impostos. Les persones gais respecten els xiquets».

L'informe no té pèrdua i va més enllà en les seues explicacions quan assegura que «als Estats Units, el 90% dels abusos sexuals als xiquets són comesos per homes heterosexuals, el 45% pels seus propis pares, mentre que els homosexuals hi estan rarament involucrats».

In extremis

L'obsessió per la sida als Estats Units s'entén si es té en compte que en aquests moments hi ha 1.5 milions de persones que són portadores del virus. Es calcula que el 1991, 270.000 perso-

nes patiran la malaltia, de les quals 145.000 necessitaran serveis i suport hospitalaris amb un cost aproximat als 16 milions de dòlars.

Califòrnia és un dels estats que comptabilitza el major nombre de casos de sida. Entre 17.000 i 19.000 persones tenen el virus. Fresno, una ciutat situada al centre de Califòrnia, avinent a San Francisco, amb una població de 400.000 habitants, té 101 casos amb un percentatge de morts del 61%.

L'aparició de la malaltia ha provocat el naixement de centres i organitzacions d'ajuda que, des del 1981, marquen els dissenys d'un nou comportament que la societat nord-americana accepta com a justa sentència als «seus pecaminosos desviaments sexuals».

Un d'aquests centres és el Central Valley AIDS —TEAM— (CVAT) dependent del Departament Governamental dels Serveis de Salut de l'Estat. La institució, composta de voluntaris, nasqué com un projecte vinculat a la també organització federal Serveis dels Gais Units.

El responsable de l'equip del Central Valley és T. J. Wilkinson, que, en qualitat d'assistent mèdic especialitzat, coordina la feina d'altres voluntaris

permanentment localitzats, dedicats per complet a informar sobre la malaltia i les seues conseqüències. En el seu treball, les conferències i xerrades sobre les formes de prevenir la sida en les escoles ocupen bona part del seu temps.

Segons assegura Wilkinson, «l'interès infantil davant els temes relacionats amb el sexe no s'esgota mai i les preguntes més normals que sorgeixen en les xerrades es relacionen amb temes com quin és el millor preservatiu que es pot comprar o què fer si un amic contrau la sida».

Hi ha una apreciació que tots semblen compartir, i és que, a la llarga, tots arribaran a sentir-se afectats d'una manera o d'una altra.

Als intercanvis d'impressions assisteixen també els pares. «Quan parle amb ells, note una gran preocupació pel que pugui passar en el futur amb els seus fills, però, sobretot, el que domina és la por i, com a conseqüència immediata, la desinformació, les equivocacions i els malentesos».

Fa alguns anys que la sida ha començat a introduir-se a la comunitat hispana, mexicans en la seua majoria, a través de les prostitutes i els consumidors de drogues intravenoses. Segons

Wilkinson, «en un curt espai de temps el nombre de persones infectades entre els hispans i la comunitat negra es veurà incrementat d'una forma espectacular. L'any passat, les morts per sida en drogodependents foren del 16 per cent, i enguany han augmentat en un 22 per cent».

Al Central Valley AIDS es troben de forma permanent sis persones, i els seus treballs es desenrotllen en cinc dels districtes de tot el comtat. A més de les xerrades ja esmentades, el centre s'ocupa també d'atendre totes aquelles persones que són seropositives i explicar-los les precaucions que han de tenir en compte si tenen vida sexual. El CVAT coordina, a més, determinades activitats amb una xarxa d'hospitals que atenen els casos que el centre els remet i amb el Departament de Salut del Comtat (County Health Department). Passen de la dotzena els centres i les organitzacions que desenrotllen actuacions semblants.

Per a reforçar la seua feina reben ajuda exterior de psicòlegs, metges, membres familiars i especialistes voluntaris.

El meu nét té la sida. ¿Com puc ajudar-lo?

«La gent vol conèixer —especifica

EL RIALTO, DIA A DIA

L'HOME, LA BÈSTIA I LA VIRTUT al Rialto

Des de l'11 de Novembre

Autor

LUIGI PIRANDELLO

Traducció

RODOLF SIRERA

Direcció

JOHN STRASBERG

Escenografia i Vestuari

ANDREA D'ODORICO

Actors

JAUME VALLS, TERESA LOZANO,

JOSÉ SANCHO, PEP MOLINA,

JUAN SALVADOR LLORET,

NEUS AGULLO,

BENJAMIN FIGUERES,

MANUEL OCHOA,

FRANCISCO ALOS,

CARMEN BELLOCH,

ANDRÉS NAVARRO.

CENTRE DRAMÀTIC

TEMPORADA 1988-89

Direcció Artística: John Strasberg

I V A E C M

INSTITUT VALENCIÀ D'ARTS ESCÈNIQUES I MUSICALS

CENTRE DRAMÀTIC VALENCIÀ

COMISSIÓ DE CENTRES DRAMÀTICS VALENCIANS

Abonament
número 2

El Drall

TERÀPIA SETMANAL DE SÀTIRA

JA ÉS A LA VENDA!

Wilkinson— quins són els símptomes de la malaltia, encara que nosaltres no els els diem. Van aprendre fa molt de temps que el fet de parlar per telèfon amb alguna persona que està seriosament preocupada i estressada és contraproduent i determina conseqüències molt negatives en la conducta de l'individu, donat que en explicar-li la simptomatologia, el receptor assumeix immediatament tots els signes externs com a manifestacions físiques de la seua malaltia, la patesca o no.

»El primer que procurem fer és rebaixar els nivells d'histèria, nerviosis-

lars del Departament de Salut. Aquesta oficina del govern ens subministra tots els catàlegs informatius que ens encarreguem de distribuir». Gràcies a aquests tipus de contribucions, organitzacions locals i centres del tipus de CVAT es troben en situació de prestar determinats serveis a gent diagnosticada amb SIDA; serveis que inclouen transport, bugaderia, menjars o medicaments. En termes generals, el departament de Serveis Socials assumeix el cost en casos de declarada insolvència financera que implica assumir medicaments, estada en hospitals, etc.

Edifici del CVAT.

me i ansietat que caracteritzen la major part dels comportaments. Entre les consultes telefòniques que es reben diàriament, destaquen les relatives al desig de fer-se el test de forma urgent per a comprovar si són positius. A voltes telefonen persones que han tingut contacte sexual la nit anterior amb algú infectat pel virus i que volen urgentment conèixer els resultats de la prova, la qual cosa és impossible de determinar en un terme menor a sis mesos. Hi ha una gran part de la població que crida i ens diu: 'el meu germà, el meu nebot o el meu nét té la sida, ¿com puc ajudar-lo?'... Molts creuen estar segurs de tenir la malaltia i tan sols han contret el virus. En tots aquests casos els remetem al grup d'ajuda —metges i especialistes— i ens assegurem mitjançant contactes periòdics que se sotmeten a control mèdic. Existeix un reduït grup de gent que es posa en contacte amb nosaltres per a intentar convèncer-nos que estem equivocant la nostra actuació i que estem cometent una errada irreversible».

Wilkinson es queixa del sempre escàs suport econòmic que rep el centre, malgrat ser Califòrnia l'estat més generosament dotat econòmicament pel govern dels EUA. «Rebem 150.000 dò-

lars del Departament de Salut. Aquesta oficina del govern ens subministra tots els catàlegs informatius que ens encarreguem de distribuir». Gràcies a aquests tipus de contribucions, organitzacions locals i centres del tipus de CVAT es troben en situació de prestar determinats serveis a gent diagnosticada amb SIDA; serveis que inclouen transport, bugaderia, menjars o medicaments. En termes generals, el departament de Serveis Socials assumeix el cost en casos de declarada insolvència financera que implica assumir medicaments, estada en hospitals, etc.

El tractament mèdic més utilitzat a EUA contra la sida és conegut per les sigles AZT i serveix per a prolongar la vida, però mai per a salvar-la. Fins ara, la manifestació incapacitant científica no ha aconseguit generar una vacuna per a combatre la infecció immunològica. «Sí, això és veritat —corroborava Wilkinson—. Jo també podria morir demà d'un accident, però si estic afectat per la sida es tanquen totes les possibilitats a elegir el moment de la mort. Si desitge acabar amb la meua vida, puc agafar una pistola i disparar-me. Deixa'm almenys la possibilitat, però no tinc ni el dret ni la raó de prendre aquesta decisió per ningú. Jo no vull morir demà, per tant, és preferible un tractament a no tenir res.»

Determinisme social

El denominador comú d'aquests dos darrers anys ve marcat per les implicacions socials que, a tots els nivells, ha suscitat la concepció de la sida. Tant es així que s'ha fet necessària l'adaptació de regles de conducta i, en definitiva, l'elaboració d'una normativa que regeix les vides dels americans.

Cada estat compta amb el seu particular tractat, i les lleis difereixen segons a la part dels Estats Units que et situes.

T. J. Wilkinson.

En aquest sentit, Califòrnia es configura com un dels estats més privilegiats respecte a la liberalitat de les normes i és un dels que més protegeixen i salvaguarden la intimitat de l'individu, tan insistentment qüestionada.

«La sida —diu Wilkinson— va unida als prejudicis socials. Quan es comença a furgar en la vida privada de la gent i aquesta informació arriba a fer-se pública —ja que el Departament de Salut té constància dels noms de les persones afectades i aquesta informació la distribueix a hospitals i centres d'assistència— es produeix un procés irreversible: la societat evoluciona fins a adoptar comportaments prejudiciosos. I això és el que està succeint fins ara, tal com s'està entenent el test sobre la sida resulta la forma més evident de destruir la privacitat. Al nostre centre el test que es realitza és absolutament confidencial, de tal manera que el pacient està en el seu dret de registrar-se amb un altre nom que no siga el seu.

»La situació actual és la següent: si jo tinc el virus, he de comunicar-ho immediatament al Departament de Salut i, si canvie de residència, he d'informar les corresponents autoritats sanitàries. De la mateixa manera, si jo sóc metge i crec, sense tenir la total seguretat, que un dels meus pacients ha contret el virus, tinc el deure de comunicar-ho. Jo em pregunte, si actuem així, on està la diferència entre nosaltres i la Unió Soviètica. Quan algú té leucèmia, no correm al Departament de Salut per anunciar-ho, i tampoc passa això si algú té tuberculosi. ¿Per què entestar-nos a ridiculitzar i a provocar innecessàries humiliacions que condueixen a l'ostracisme i l'obscurantisme?»